

Colin Wilson, Net Prickley
VORŲ PASAULIS: PASIUNTINYS
Mokslinis fantastinis romanas

Vorai - Žemės viešpačiai, o Nialas,
apsilankęs Deltoje ir tapęs Deivės
Pasiuntiniu, - žmonių miesto valdovas.
Per savo neapdairumą išvyko iš
miesto, susigundęs sutriuškinti
laukinius; deja, pats buvo nugalėtas ir
paimtas nelaisvėn. Norėdami įsitikinti,
ar Nialą iš tiesų saugo Deltos Deivė,
laukiniai nutaria jam ant kaklo užveržti
pakaruoklio virvę ir traukti kortą...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
249 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Colin Wilson, Net Prickley
SPIDERWORLD: THE MESSENGER
New York, Berkley books, 2000

Copyright © by Colin Wilson, Net Prickley 1998

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1997

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2002
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Vėsus vanduo apgaubė įkaitusį kūną, nuska-lavo kruvinus įdrėskimus, sudrėkino plaukus. Nialas nurijo keletą didelių gurkšnių ir grįžtelė-jo į nugalėtojų stovyklą: ten į dangų kilo laužų dūmai, aidėjo girtų žmonių šūksniai, šmėžavo svirduliuojančios figūros, trenkė pašvinkusia ir apsvilusia mėsa.

Nejaugi ši atsilikusių laukinių krūvelė iš tiesų įstengė nugalėti tūkstančius metų planetą val-dančių, galingų, siaubą keliančių budelių armi-ją? Visa tai tiesiog galvoje netilpo. Tačiau ant kaklo dar jautėsi mirtinosios kilpos prisilieti-mas, ausyse tebeskambėjo besilažinančių lau-kinių juokas, o galvoje vis dar aidėjo: “Dink!”

Deivės Pasiuntinys neprisiminė, kokia korta iškrito penktoji, neprisiminė, kas perplovė vir-ves ant kojų bei rankų, kas nuėmė kilpą nuo kaklo. Jis atsipeikėjo nuo Troileko stumtelėjimo ir smegenyse sugaudusio trumpo paraginimo: “Dink!”

Šiame, kaip ir visuose vorų pranešimuose, slypėjo ne tik žodis, o ištisa vaizdų ir pojūčių puokštė: čia buvo ir džiaugsmas dėl išlošio, ir įsitikinimas, kad dabar belaisviui niekas negre-sia, kad jį pasirengę užstoti visi laimėję kartu su budeliu ir kad netrukus laimingieji viską užmirš, o prakišusieji paslėps pyktį ir nutaikę

pirmą progą atkeršys, kad Nialui reikia kuo greičiau sprukti ir kad jeigu jis vėl įklius, tuomet mirties tikrai nebeišvengs. O dar, kad ir kaip būtų keista, Troilekas jautė nerimą, jis jaudinosi dėl Deivės Pasiuntinio gyvybės!

Tačiau apsvarstyti šios keistenybės Nialui nebuvo kada. Jis dar kartą niurktelėjo ir prisipildydamas drėgnos vėsos godžiai nurijo keletą gurkšnių. Veikiau instinktyviai, o ne iš apdairumo, nulaužė storą kietą nendrę: tokių stambių retai aptiksi net gyvybe knibždančios Diros oazės apylinkėse. Paskui išlipo į krantą, paskutinį kartą grįžtelėjo į užgrobėjų stovyklą ir nubėgo paupiu prieš srovę.

Tolumoje pasigirdo ūbavimas, ir Deivės Pasiuntinys pasileido bėgti dar greičiau.

Jis gimė dykumoje ir puikiai žinojo, kad laisvė čia anaipol nėra lygiareikšmė gyvybei. Ir nors dabar dar nebuvo atsikratęs prisiartinusios mirties siaubo, tarytum suparalyžiavusio jo smegenis, vis dar tebesijautė apstulbintas tokio triuškinančio pralaimėjimo, dar tebedrebėjo iš įniršio prisimindamas aštuoniakojo vertėjo tardymą ir bėgo pakrante beveik nesąmoningai, tačiau po paviršiniu minčių sluoksniu darbą tęsė kitas, mažiau pasiekiamas sąmoningai kontrolei. Būtent jis privertė Nialą pirmiausiai

nulaužti ilgą tuščiavidurės nendrės kotą, o paskui pakelti nuo kranto keletą rudų akmenų ir įsikišti į užantį.

Maždaug po poros valandų jis pasuko į kairę, kalnų pusėn. Deivės Pasiuntinys įsibrido į vandenį, atsisėdo ir ilgai, sparčiai gėrė, iki pat viršaus užpildydamas vienintelį turimą indą - nuosavą skrandį. Paskui sunkiai atsistojo, atsuko nugarą Šiaurinio Chaibado viršūnėms ir ėmė lėtai kopti į pirmąją iš tūkstančių kopų, kurias reikėjo įveikti ilgame kelyje į namus.

Smėlynai, smėlynai, smėlynai... Karšta saulė seniai išdžiovino tuniką ir plaukus, negailestingai svilino galvą ir pečius, šonais tekėjo ilgos prakaito srovelės. Nialas kas penkios ar dešimt minučių vis gręžiojosi tikrindamas kryptį pagal snieguotas viršukalnes ir be paliovos atkakliai kopė į birius šlaitus, o paskui leidosi į karštas įdubas. Jis laižėsi perdžiūvusias lūpas, glostėsi kaipmat saulės nudegintus pečius, o galvoje sukosi vis ta pati mintis: kaip, kaip, kaip, kaip galėjo šitaip atsitikti? Kaip galėjo dvokiančių, besmegenių laukinių saujelė sutriuškinti neprilygstamą išsivysčiusios civilizacijos armiją? Ir kas dabar nutiks jo įprastam pasauliui? Jo miestui - tam milžiniškam gyvam padarui, ga-

lingam ir kartu bejėgiui it kūdikis? Kaipgi Didžiosios Deltos Deivės jam patikėta misija? Kas nutiks žmonėms, vorams ir galų gale vabalams? Nejaugi užgrobėjai ateis ir ten - ateis ir suvirškins viską it godus besmegenis galvakojis: išprievartaus moteris, lažinsis iš vyrų gyvybių, suris maisto atsargas, išgers visą vyną, pasiglemš visus daiktus, kokius tik įstengs surasti. O paskui aikštėje įsmeigs stulpą, vaizduojantį vorą žmogaus veidu. Ir miestas taps panašus į skrynią, kurion įsmuko išbadėjusi žiurkė. Iš pažiūros normalus, o viduje - visas suniokotas.

Jį išblaiwė atsargas šnaresys. Nialas sustingo ir susilenkęs įsiklausė. Ranka užčiuopė užantyje akmenis. Du rieduliukai - štai ir visi ginklai prieš dantingą, naguotą, nuodingą dykumos pasaulį. Dar niekad Deivės Pasiuntinys nesijautė toks nuogas ir bejėgis.

Tylus šiugždesys nesiliovė. Nialas išsitraukė vieną akmenį, pakilojo ranka. Pamažu ėmė artintis prie kopos keteros pasirengęs duoti atkirtį nežinomam priešui, kas žingsnis vis labiau lenkdamasis prie žemės, kol galiausiai staigiai išsitiesė pačioje viršūnėje.

Už kopos nieko nebuvo, bet išlavinta medžio-tojo akis lengvai įžvelgė ant šlaito specifinę

vingiuotą bangą - į smėlį įsiraususi driežą. Kiek vaikystėje jis tokių prigaudė, nesuskaičiuosi. Pakepti pelenuose, kvapniai garuojantys... Vorų miesto valdovo burna kaipmat prisipildė seilių. Jei tik jis turėtų ugnies... Bet ko nėra, to nėra.

Nialas įsikišo akmenį atgal, pažvelgė į kalnų smailes ir patraukė toliau stengdamasis įdėmiau žiūrėti po kojomis. Tapo mažumėlę žvarboka - saulė seniai nusileido, ir dykuma dabar sparčiai vėso. Deivės Pasiuntinys susigūžė ir pasistengė paspartinti žingsnį, tačiau kojos beviltiškai grimzdo į dar karštą birų smėlį. Beje, kur jam skubėti? Juk pasaulis žuvo...

Naktį dykumoje saugu, nes šaltakraujai gyventojai miega; svarbiausia - neužlipti ant kokio nors nuodingo padaro. Arba dar blogiau - neįkristi į urvą. Bet Deivės Pasiuntinys dar neprarado visų vaikystėje įgytų įgūdžių, kad taip kvailai įkliūtų.

Žingsnis po žingsnio, kopa po kopos.

Kopų keteros ėmė žvilgėti šaltoje žvaigždžių šviesoje. Šerkšnas - pirmas brėkštančios dienos požymis. Nialas ėmė įdėmiau įsižiūrėti į duobeles tarp smėlio kalvų. Deja, jokių augmenijos pėdsakų. Nei nereiklių viršūnėlių, nei paplitusių kupranugarių dygliuočių, nei juo la-

biau drėgnųjų uaru taurelių. Nėra krūmų - vadinasi, dieną nėra šešėlio. Bjauru. Be to, nuo stipraus vėjo šaknų nesutvirtintas smėlis šliaužia ir laisvai gali užkasti nerūpestingą keliautoją.

Tačiau pasirinkimo nebuvo - sulig pirmaisiais saulės spinduliais kiaurai permirkęs Deivės Pasiuntinys nusileido į vieną įdubą ir išrausė šaltame, minkštame smėlyje ilgą negilią duobę. Sugaišo vos penkias minutes, ne daugiau, bet pasaulis aplinkui spėjo pasikeisti: dingo sidabrinis šerkšnas, iš viršaus maloniai šildydamos kūną atslinko šilumos srovelės.

Nialas neapsigavo - jis pernelyg gerai žinojo, kaip sparčiai tirpsta ši kūną glamonėjanti nakties ir dienos riba, tad skubiai įlindo į duobę, kad ir toliau išsaugotų vėsos pojūtį.

Netoliese kažkas sušnarejo. Už keleto žingsnių iš ryškios saulės nutvieksto smėlio tarytum iš vandens išnėrė juodagalvė gyvatė ir sparčiai nuvinguriavo šlaitu aukštyn - toliau nuo pernelyg stambaus kaimyno. Dykumos įstatymas: didieji ėda mažuosius, stiprieji - silpnuosius. Kam be reikalo rizikuoti?

Deivės Pasiuntinys nulydėjo akimis juodagalvę, paskui apsibėrė smėliu kojas bei kūną, atlošė galvą ir užsimerkė...

...Tankus trepsėjimas... Platūs iečių antgaliai, nusėti smulkiomis danteliais... Skausmo šūksnis... Kruvinas lietus iš vorų bei žmonių kūnų... Prievartaujamų moterų klyksmas...

- A-a-a! - Nialas krūptelėjo, pakėlė galvą...

Ne, viskas gerai. Aplinkui kopos; virš galvos - žydras dangus, kur ne kur plaukia debesėlis, odą glosto tingus vėjelis. Visur ramu ir saugu.

Bet vos tik suėmė snaudulys, kaklą vėl suveržė standi kilpa, o smegenyse suskambo linksmas Troileko balsas: "Jūsų miesto nėra kam ginti! Turi šaunius rūmus, juose aš ir apsigyvensiu! Tu prisiminei dailią mergužėlę - manau, ji patiks mūsų kunigaikščiui. Nagi, rinkis kortą! Tavo gyvybė neverta mano pastatytų auksinių monetų!"

Deivės Pasiuntinys tirtėdamas ištrūkdavo iš košmaro gniaužtų, vėl užmigdavo - ir vėl prarasdavo pusiausvyrą, kilpa suverždavo gerklę, o laukiniai džiaugsmingai klykavo žvelgdami į jo priešmirtinę agoniją. Arbaletu strėlės numuštas Nialas krito iš svaiginančio aukščio, jį trypė į purvą raitelių lavina...

Eilinį kartą atsipeikėjęs Nialas ryžtingai atsi-

sėdo, papurtė galvą išvaikydamos snaudulio likučius. Per tokius sapnus vis tiek nepavyks pailsėti.

Saulė kybojo zenite ir grasino iškepti žmogų gyvą; virš kopos keteros ribuliavo karštas oras. Rizikuodamas sugriauti birų šlaitą valdovas pagilino duobę beveik paversdamas ją urvu. Dabar jis turėjo mažutį pavėsio kampelį, o ir smėlis gilumoje ne toks karštas. Burna perdžiūvo, bet troškulys dar nekankino - padėjo maldynės prieš kelionę.

Tik nelemtieji prisiminimai ir toliau lindo į galvą...

Stengdamasis atsikratyti neprašytų minčių Nialas išsitraukė iš užančio akmenis, pasidėjo priešais save. Du titnago gabalai - vienas beveik apvalus, kitas pailgas ir plokščias. Deivės Pasiuntinys, vorų miesto valdovas, jau daugiau nei metus gyvenantis patogiai ir prabangiai, vaikystėje taip įprato laikyti titnagą didžiausia vertybe, jog pamatęs upėje instinktyviai pasidėmė šį akmenį. Ir teisingai padarė. Skorpionai ir gigantiški skėriai, žydrieji laumžirgiai ir skolopendros, tarantulai ir šimtakojai - kiekvienas mielai pasistiprintų saldžia žmogaus mėsa. Dykumoje negalima likti be ginklo. O laukiniai jį paleido, suprantama, tuščiomis rankomis. Ačiū,

kad nors atrišo.

Nialas paėmė plokščiajį akmenį, įdėmiai apžiūrėjo.

Kadaise, prieš ištisą amžinybę, sėdėdamas tamsioje šokliojo vabalo oloje, tėvas jam aiškino, kaip driekiasi gyslės, kaip išsidėstę sluoksniai. Tėvas dėdavo beformį titnągą ant grindų, priglausdavo šakalo kaulo nuolaužą, spustelėdavo - ir nuo akmens atšokdavo plonyčiai lapeliai, panašūs į kreozoto, bet kieti, aštriabriauniai. Plokštelės švelniai šiugždėdamos krito žemyn, o grubios tėvo rankos sukurdavo briaunuotą kirvį, aštrų ieties antgalį arba odos gremžtuką. Akmeniai lapeliai irgi nepradingdavo - jie būdavo sustatomi į siaurą įpjovą ant ilgos lazdos, suklijuojami kaulų nuoviru, ir išeidavo grubi kalavijo imitacija, kuria galėjai perkirsti perpus nedidelį šimtakoįjį arba sukaptoti cikados šarvą, nors ir ne mirtinai, bet gan rimtai sužeidžiant; galėjai nuskusti stambiają šaknį, prisipjauti sultingų stiebų...

Burnoje susikaupė seilės. Nialas jas nurijo ir įsižiūrėjo į gysleles stengdamasis nuspėti sluoksnių kryptį. Akmuo atrodė visiškai vienaalytis. Ir kodėl jis tada nesiklausė tėvo? Vis pasprukdavo, verždavosi iš sudvisusio olos oro į paviršių - pažaisti vėjelio gaivoje, įlįsti į krū-

mus, supjaustyti aitrų opuncijos vaisių... Tikėjosi išmoksiąs vėliau, palaipsniui. Dabar teks pasikliauti sėkme.

Valdovas kaire ranka prispaudė pailgą akmenį prie kelio, o apvaliuoju trinktelėjo į liestinę. Tyliai trakstelėdamas atšoko gabalėlis atidengdamas šviežią žvilgančią briauną. Nialas apsilaižė, apsuko dorojamą akmenį ir vėl trinktelėjo taikydamasis kuo arčiau krašto. Jam išėjo aštri briauna ilgumo sulig mažuoju piršteliu. Valdovas nusprendė padaryti pertraukėlę, išsitraukė nendrinę lazda ir rūpestingai apipjaustė abu jos galus. Nuolauža pjovė lengvai ir gerai išgaląsto peilio ašmenys.

- Na, ką gi, nesitenkinsime tuo, kas pasiekta, - pareiškė Deivės Pasiuntinys ir ryžtingai dusyk trumpai trinktelėjo. Pavyko! Antroji briauna susijungė su pirmąją ir sudarė aštrų geluonį.

Dabar reikėjo apskaldyti abi puses, pagaląsti akmenį bent iki vidurio, paskui iškasti viršūnėlių krūmą, pasidaryti virvę, surasti tinkamą medelį, nukirsti, nuskusti kamieną, priišti antgalį - ir jis turės rankose tikrą ietį!

Deja, nebuvo nei krūmų, nei medžių, o kalbant apie galandimą - Nialas ne kartą matė, kaip beveik baigtas gaminyš suskildavo nuo vieno vienintelio netikslaus smūgio, ir nenorėjo

rizikuoti.

Štai tėvas - šis palengva sluoksniuodamas galėjo suteikti akmeniui bet kokią formą... Tačiau jo meistriškumas išbarstytas virš smėlynų kartu su pelenais ir jau niekad nebus perduotas sūnams.

Saulė kybojo pernelyg aukštai, kad būtų galima palikti slėptuvę.

“Beje, o kur man eiti?” - pirmą kartą susimąstė Nialas.

Ir toliau keliaudamas atsukęs nugarą į Šiaurinio Chaibado viršukalnes jis per šešetą dienų prieš upės kilpą šiek tiek už miesto. O jeigu pasuks link jūros, tuomet be vargo per tris dienas pasieks laivus, laukiančius budelių su belaisviais.

Ar jie žino apie pralaimėjimą? Turi žinoti. Juk iš mūšio lauko per sieną pabėgo mažiausiai trys šimtai vorų, dar daugiau išsigelbėjo pridengti vabalų bombardyrų. Kol Nialas buvo nelaisvėje, bent dalis jų tikrai pasiekė laivus. Vadinasi, laivynas išplaukė - ko jiems daugiau laukti?

Į galvą vėl ėmė liūsti mintys apie sutriuškiniimą, ir valdovas nusprendė tuojau pat, nelaukiant tamsos, patraukti toliau. Vis geriau, nei

kovoti su skaudžiais prisiminimais.

Nuo svilinančių spindulių iškart suėmė noras gerti, perdžiūvo burna, tačiau Nialas žinojo, kad organizmui vandens dar pakanka, ir dar mažų mažiausiai parą jis ištvers. Visgi karštis sparčiai džiovinò kūną, ir kai į žemę nusileido nakties vėsa, mintis apie vandens gurkšnelį visiškai išstūmė visas kitas.

Būdamas tikras dykumos gyventojas valdovas žinojo daugybę būdų, kaip išgauti vandenį bemaž iš nieko - iš sauso krūmokšnio, akmenų, iš drėgno smėlio, bet visais atvejais reikėjo ilgam sustoti, o Deivės Pasiuntinys negalėjo šito sau leisti.

Už šimto žingsnių priešakyje prašvilpė stambus driežas - Nialas šmurkštelėjo į duobę tarp kopų ir pasislėpė. Jis visai netroško pasipainioti gardų žvėrelį besivaikančiam plėšrūnui po akių - šiaip sau naktimis niekas nebėgioja. Nuo šalčio pašurpo kūnas, bet žmogus laukė mažiausiai valandą, kol išdrįso pajudinti rankas varinėdamas kraują, skubiai padaryti dešimt pritūpimų ir traukti toliau.....